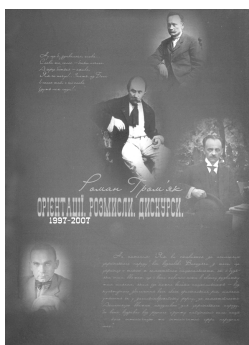

Для есею також властива висока “валентність” органічного, гармонійного сполучення з іншими межовими формами літератури. Як самостійна та відкрита до формально-змістових видозмін і пошуків модель письма, есей іноді постає структурним елементом у художніх белетристичних текстах великого обсягу (повість, роман). У ролі одного з формотворчих принципів, що спрямовують художнє мислення письменника та його “свідомість жанру” в менші літературні форми (зокрема нарис), есеїстичність підкреслює розмислове начало й виразного авторський голос. Науково-критичні та публіцистичні жанри письма можуть, змінюючи свою чисту жанрову природу, переймати від есею неформальні, асоціативні структури мислення та потужний художній компонент, який наділяє їх додатковими функціями в контексті іншої естетико-інтелектуальної продукції.

Наші презентації

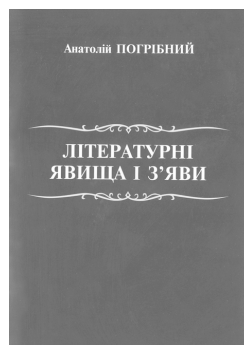
Роман Гром'як. Орієнтації. Розмисли. Дискурси. 1997–2007. — Тернопіль: Джура, 2007. — 368 с.

Видання пропонує читачеві праці знаного вченого за останні десять років, написані в помежів'ї тисячоліть і надруковані в малодоступних нині виданнях. Книжка має виразну і струнку структуру, що зумовлено логікою викладу матеріалу та науковими завданнями. Часто вони по-новому сформульовані дослідником. Кожну наукову проблему автор розглядає в кількох аспектах і завжди належно оцінює діяльність своїх попередників. На сьогодні це вагомий внесок у розробку проблем естетичного сприйняття тексту, його інтерпретації та взаємодії художніх систем із проекцією на компаративістику і перекладознавство.

Погрібний Анатолій. Літературні явища і з'яви (Статті. Портрети. Силуети. Наближення). — Ніжин: ТОВ “Видавництво “Аспект-Поліграф”, 2007. — 628 с.

До цієї книжки ввійшли літературознавчі розвідки автора різних років, сконцентровані довкола теорії та історії літератури. Автор досліджує природу проблеми художнього конфлікту, феномен письменницької публіцистики, сутності стильових пошуків на сучасному етапі, питання модернізму тощо.

На особливу увагу заслуговують розгорнуті портретні характеристики Я.Щоголіва, Б.Грінченка, О.Гончара та “силуети” й “наближення” П.Куліша, І.Нечуя-Левицького, І.Манжури, Г.Григоренка, Д.Гуменої, П.Тичини, В.Підмогильного. О.Ольжича, В.Симоненка, Б.Олійника... Чільне місце відведено й маловивченим в українській літературі М.Вагнеру, П.Кузьменку, М.Вербицькому, О.Зіньківському, М.Косачу, В.Леонтовичу та ін. При написанні статей автор звертається до першоджерел та архівних документів, ніби наближаючи до нас творців нашої літератури, кожен з яких — то частка нашої духовності.

С.С.